

Arrest

nr. 217 007 van 18 februari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.-C. RECKER, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X 1991.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 2 januari 2016. Op 7 januari 2016 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 10 juli 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 29 augustus 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Hazara van etnische origine en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U bent geboren in het dorp Qashchaly in het district Hesa-e-Awal-e-Behsud van de provincie Maydan Wardak, waar u uw hele leven tot uw vertrek hebt gewoond. U studeerde tot de derde graad, waarna u voor uw zieke moeder zorgde. Toen u vijftien jaar oud was, startte u met werken in een garage waar u bleef werken tot voor uw vertrek.

Op een dag kwam de taliban naar uw winkel en dwongen u om hun voertuigen te repareren. De politie was ook uw klant en soms repareerde u ook de wagens van de politie. U was bang maar u repareerde de auto's uit schrik voor de taliban. In totaal kwamen de taliban drie keer naar de garage. Twee dagen nadat ze voor de derde keer naar uw garage waren geweest, kwamen ze opnieuw naar uw garage maar u was toen niet aan het werk. U besloot het land te verlaten en vertrok twee dagen daarna. U vertrok eind 2015 uit Afghanistan en kwam op 2 januari 2016 aan in België, waarna u op 7 januari 2016 een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u uw verklaringen met betrekking tot uw asielrelaas grondig wijzigt op het CGVS t.o.v. uw eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw broer verschillende ruzies met de taliban had omwille van het feit dat de taliban wapens bij u kwamen stockeren en dat uw broer op een dag vermist raakte, waarna uw vader besliste dat het beter was voor u om het land te verlaten (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS vermeldt u uw broer geen enkele keer bij het uiteenzetten van uw problemen. Gevraagd of uw broer ooit iets overkomen is, zegt u dat er niets is gebeurd met hem (CGVS, p. 12). Gevraagd of uw problemen iets te maken hebben met uw broer, zegt u van niet (CGVS, p. 3). U wordt geconfronteerd met deze discrepantie in uw verklaringen, maar u zegt louter daarover niets te hebben gezegd en legt de schuld bij de tolk (CGVS, p. 3). Dit kan niet overtuigen, temeer daar u op een ander moment op de DVZ nogmaals verklaarde dat uw broer sinds vier maanden voor uw vertrek vermist is (verklaring DVZ, p. 7). Verder maakt u op het CGVS initieel, wanneer u wordt gevraagd om uw problemen zo volledig mogelijk, en gebruiken makend van alle tijd die u wil, uit te leggen, eveneens geen melding van het feit dat u wapens moest stockeren voor de taliban (CGVS, p. 12). Wanneer u geconfronteerd wordt met uw eerdere verklaringen, zegt u opnieuw louter dat u dat niet hebt gezegd (CGVS, p. 12).

Verder legt u inconsistente en tegenstrijdige verklaringen af over de bedreigingen die u zou hebben ontvangen. U verklaart vier keer te zijn bezocht door de taliban in uw garage, waarbij u de laatste keer zelf niet aanwezig was (CGVS, p. 15). U wordt gevraagd wat de taliban bij ieder bezoek tegen u hebben gezegd (CGVS, p. 12, p. 14, p. 16), waarbij u zegt dat ze u de eerste twee keren vroegen om hun auto en moto te maken. Zij zouden niets anders hebben gezegd (CGVS, p. 12, p. 14 en 15). De derde keer zeiden ze dat ze "dingen" zouden brengen (CGVS, p. 16). Gevraagd naar hun exacte woorden zegt u dat ze zouden hebben gevraagd wat u er van vond dat zij "zaken, wapens" zouden stockeren in uw garage (CGVS, p. 16). Vervolgens zeiden ze dat u hun eisen moest respecteren en dreigden ze met maatregelen indien u iets aan de overheid zou zeggen, waarna ze vertrokken (CGVS, p. 16). De vierde keer dat de taliban kwamen was u niet in de garage. Volgens de burens zouden ze gewoon terug zijn weggegaan nadat ze hen vroegen waar u was (CGVS, p. 15). Echter, wanneer u op een ander moment wordt gevraagd of u bedreigingen van de taliban hebt ontvangen, zegt u dat ze u vroegen om een bom onder een auto van de politie te plaatsen (CGVS, p. 16). Nochtans werd gevraagd exact te verwoorden dat de taliban tegen u zeiden de drie keren dat u contact met hen had, waarop u geen enkele melding maakte van het plaatsen van een bom in een overheidswagen. Ook op de DVZ maakte u hier geen melding van (vragenlijst CGVS, vraag 5). Dat u dit dan plotseling aanhaalt roept vragen op. Later wordt u opnieuw gevraagd of u ooit persoonlijk door de taliban werd bedreigd, waarop u repliceert

dat, wanneer ze u vroegen om wapens en ander materiaal in uw garage te stockeren, er eigenlijk werd bedoeld dat ze dit in een politieauto gingen steken, wat maar weinig weet te overtuigen (CGVS, p. 17). Gevraagd om meer duiding hierbij, zegt u dat u dacht dat de taliban misschien nog een keer zouden komen en u vragen om dit te doen (CGVS, p. 17). Gezien hierbij niet duidelijk is of de taliban dit u daadwerkelijk hebben gevraagd of niet, zegt u dat u dacht dat, als ze eerst vroegen om de wapens te stockeren, ze u zouden vragen om dat te doen (CGVS, p. 17). Gevraagd of de taliban u ooit op een andere manier bedreigd heeft, zegt u dat ze dat niet hebben gedaan maar dat het feit dat de taliban naar de garage kwam, een bedreiging was. Als de overheid zou weten van uw werk voor de taliban, zouden ze u ernaar vragen (CGVS, p. 19). Later zegt u dat de taliban wel hebben gezegd dat de wapens tegen de overheid gebruikt zouden worden en dat u niet weet hoe (CGVS, p. 18). Geconfronteerd met het feit dat u eerder niets zei over het feit dat de taliban gezegd zouden hebben dat de wapens tegen de overheid gebruikt zouden worden, zegt u louter dat iedereen wist dat het gebruikt zou worden tegen de overheid (CGVS, p. 18). Deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen doet twifelen aan de geloofwaardigheid van uw problemen in Afghanistan.

Bij het uiteenzetten van uw problemen in Afghanistan, zegt u dat de taliban tijdens hun derde bezoek aan uw garage u sloegen en u dwongen om hun auto te repareren, waarna uw vader u zei om niet terug te gaan naar de garage. U zei dat u geen andere job had en dat u geen andere keuze had dan te blijven werken (CGVS, p. 12). Wanneer later echter gevraagd wordt waarom u bleef werken na drie bezoeken van de taliban aan uw garage, zegt u, in strijd met uw voorgaande verklaringen, dat uw vader u, zelfs na het derde bezoek van de taliban, zou gevraagd hebben om te blijven werken en gezegd dat de taliban u niets zouden doen. Pas toen de taliban voor de vierde keer naar uw winkel kwamen zei uw vader dat u moest stoppen met werken (CGVS, p. 17). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt verder uw geloofwaardigheid met betrekking tot uw voorgehouden problemen in Afghanistan.

Overige ongerijmdheden in uw asielrelaas verhinderen nog verder enig geloof aan uw ingeroepen moeilijkheden met de taliban te kunnen hechten.

Zo verklaart u dat u de auto's van de taliban niet wou repareren omdat u in gevaar zou zijn als de overheid ervan zou weten (CGVS, p. 12). Vervolgens verklaart u zelf naar de politie te zijn gestapt na het tweede bezoek van de taliban aan uw garage (CGVS, p. 20). Gevraagd waarom de politie zou denken dat u met de taliban samenwerkte als u hen had gecontacteerd in verband met uw problemen met de taliban, geeft u de weinig overtuigende verklaring dat, als de politie zou zien dat u de auto's van de taliban had gerepareerd, zij zouden zien dat u al contact had gemaakt met de taliban (CGVS, p. 20). Bovendien valt dit moeilijk te rijmen met uw eerdere verklaring, nadat u gevraagd werd wat u gedaan had nadat de taliban reeds voor de derde maal naar uw garage waren gekomen, dat u niets had gedaan omdat de politie in de regio slechts met vijf agenten zijn en u noch zichzelf kunnen beschermen (CGVS, p. 16).

Verder wordt u gevraagd waarom de taliban de wapens in uw garage stockeerde, waarop u zegt het ook niet te weten (CGVS, p. 12). Opnieuw gevraagd waarom de taliban wapens bij u wilden stockeren, zegt u dat de taliban zeiden dat de politie de wapens zo niet zou controleren (CGVS, p. 18). Gezien de taliban volgens uw verklaringen wel degelijk op de hoogte was van het feit dat u de wagen van de politie repareerde (CGVS, p. 18), is dit weinig aannemelijk.

Wat betreft uw vrees om als Hazara het slachtoffer te zullen worden van vervolging in Afghanistan door de taliban tenslotte, slaagt u er evenmin in een persoonlijke vrees of risico aan te tonen tijdens uw gehoor op het CGVS (CGVS, p. 19-20). U vermeldt louter dat Hazara's geen waarde hebben voor de taliban (CGVS, p. 20). Echter, nergens in uw asielrelaas concretiseerde u een persoonlijke vrees voor vervolging omwille van het feit dat u Hazara bent. Hoewel in Afghanistan een aantal incidenten gebeurden waarbij Hazara's het slachtoffer werden van geweld of vervolging, is het louter verwijzen naar uw etniciteit onvoldoende om uw persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen. Het UNHCR in haar "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van 19 april 2016", stelt dat de beschermingsnood van leden van etnische en religieuze minderheidsgroepen in Afghanistan afhankelijk is van individuele omstandigheden. Aangezien u slechts verwijst naar het gegeven dat u zelf de Hazara-etniciteit bezit om uw persoonlijke beschermingsnood als Hazara te staven zonder concrete moeilijkheden aan te halen, dient er dan ook besloten te worden dat u allerm minst aannemelijk maakt dat u bij terugkeer het slachtoffer dreigt te worden van religieus of sektarisch geweld. Bovendien heeft u op het interview op de DVZ nergens melding gemaakt van een vrees voor vervolging vanwege uw etnie.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Het document dat u neerlegt, is evenmin van die aard om de beoordeling van uw asielaanvraag in positieve zin om te buigen. Uw taskara vormt een bewijs van uw identiteit, dewelke hier niet onmiddellijk ter discussie wordt gebracht.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de Behsud-districten in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Wardak province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste

aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Wardak regionaal erg verschillend zijn. Niettegenstaande de provincie Wardak in haar geheel een hoog niveau aan veiligheidsincidenten kent, blijkt tegelijkertijd dat er tijdens de verslagperiode in de districten Hiqa-i Awali Behsud en Markazi Behsud geen veiligheidsincidenten voorkwamen. Het geweld dat in deze districten voorkomt is gerelateerd aan een jaarlijks terugkerend conflict tussen Hazara en nomadische Kuchi's.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Behsuddistricten van de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 13 Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

"1) De bestreden beslissing schendt het artikel 1. SA al.2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 aangezien het asielrelaas van de verzoeker houdt direct verband met criteria voor het verkrijgen van asiel : en/of van artikelen 3 en 13 EVRM : en/of artikelen 48/3 tot 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied. Het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen Met oog op het Verdrag van Genève, vreest de verzoeker ernstige bedreigingen in zijn land van herkomst. De verzoeker is het slachtoffer geweest van ernstige feiten van bedreigingen en vervolgingen. Hij heeft een gegronde vrees voor vervolgingen ten aanzien van zijn land van herkomst.

In geval van terugkeer vreest de verzoeker om slachtoffer van mishandelingen te worden door Taliban, zonder een doeltreffend bescherming van de Afghaanse autoriteiten te kunnen krijgen.

Verzoeker wenst zijn aanvraag aan het oordeel van Uw Raad te onderwerpen, daar hij niet akkoord gaat met de bestreden beslissing. Het CGVS is van oordeel dat de eiser er niet in geslaagd is om zijn vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De motivering van de bestreden beslissing rust echter op een appreciatiefout. Verzoeker dient door België beschermd te worden.

Zijn vrees is gegrond op het feit dat hij een Hazara is en dat hij werd bedreigd door Taliban. De vervolgingen en vrees voor vervolging zijn gebonden aan het Verdrag van Genève :

- Volgens artikel 48/3, §4, a) : "het begrip "ras" omvatondermeer de aspectenhuidskleur; afkomst of het behoren tot een bepaalde etnische groep »

- Volgens artikel 48/3, §4, d) : "behoren tot een bepaald sociale groep.f :

"eengroepmoetwordengeachteenspecifiekesociale groepte vormen alsondermeer: - leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit

opgeven, en - de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. "

De bedreigingen van vervolging tegen verzoeker en zijn vrees in geval van terugkeer vallen dus binnen de criteria van het Verdrag van Genève.

Zoals hieronder vermeld, in het tweede middel, heeft de tegenpartij geen volledig onderzoek van de asielaanvraag van de verzoeker gedaan. De motivering van de bestreden beslissing omtrent de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas is niet passend. De bestreden beslissing gaat uit van een appreciatiefout.

De vrees van de verzoeker is gegrond rekening houdend met het feit dat hij al werd ernstig mishandeld.

We menen, op basis van de objectieve beschikbare informatie en de coherente verklaringen van verzoeker dat er genoeg elementen zijn om zijn vrees voor vervolgingen aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

Indien Uw Raad zou besluiten dat er twijfel is, dient dit beginsel toegepast worden.

Volgens Uw Raad : « si le demandeur a ou non des raisons de craindre d'être persécuté du fait de l'un des motifs visés par la Convention de Genève ; si l'examen de crédibilité auquel il est habituellement procédé constitue, en régie, une étape nécessaire pour répondre à cette question, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même ; dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains. En l'espèce, si un doute devait subsister sur d'autres points du récit de la requérante, il existe par ailleurs suffisamment d'indices du bien-fondé de ses craintes pour justifier que ce doute lui profite » (RVV, arrest n° 29 226 dd. 29 juni 2009).

Zou Uw Raad ons volgen m.b.t. het aanhangen van het asielrelaas aan het Verdrag van Genève, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel, dan dient er rekening te worden gehouden met artikel 48/7 van de vreemdelingenwet de welke bepaalt: "Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen".

De vrees voor vervolgingen, en het risico op ernstige schaden, dienen onderzocht te worden rekening houdend met het profiel van de verzoekende partij. Door deze elementen niet dienstig te onderzoeken heeft de bestreden beslissing geen afdoende analyse gemaakt van de nood aan bescherming van verzoeker.

In tegenstelling met de beslissing van de tegenpartij, dient een bescherming toegekend worden aan de verzoeker. Inderdaad vreest de verzoeker niet voor overheidsactoren, moet bijgevolg de toegang aan de bevoegde autoriteiten worden geanalyseerd.

Volgens het artikel 48/5, c) : "niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in §2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. »

Eerst moet de vraag worden gesteld of de verzoeker aan de autoriteiten kan doen en of een effectieve bescherming kan worden bieden.

In casu, is het niet mogelijk voor de verzoeker rekening houdend met de omstandigheden van het land. Geen voldoende maatregelen werden genomen om de bevolking te helpen.

De verklaringen van verzoeker zijn niet verrassend aangezien de huidige situatie in zijn land van herkomst.

"Even where the legal framework provides for the protection of human rights, the implementation of Afghanistan's commitments under national and international law to promote and protect these rights in practice frequently remains a challenge. Afghan governance and the adherence to the rule of law are perceived as particularly weak while public satisfaction with government performance and confidence in public institutions reportedly decreased sharply in 2015.

The capability of the Government to protect human rights is undermined in many districts by insecurity and the high number of attacks by AGEs. Rural and unstable areas reportedly suffer from a generally weak formal justice system that is unable to effectively and reliably adjudicate civil and criminal disputes. Government-appointed judges and prosecutors are reportedly frequently unable to remain in such communities, due to insecurity.

High levels of corruption, challenges to effective governance and a climate of impunity are all reported by observers as factors that weaken the rule of law and undermine the ability of the State to provide protection from human rights violations. Accountability for human rights violations is reported to remain weak, and little or no political support has materialized for the advancement of transitional justice mechanisms. As noted above, a number of State actors tasked with protecting human rights, including

the ANP and ALP, are themselves reported to commit human rights abuses with impunity in certain parts of the country.

Corruption is reported to affect many parts of the State apparatus, on the national, provincial and local levels. Up to two-thirds of Afghan citizens who are in contact with public officials at provincial and district levels reportedly have to pay bribes to access public services. Within the police, corruption is reported to be endemic, as is the abuse of Power and extortion. The justice system is similarly reported to suffer from widespread corruption. "(onze onderstreepting)

De wederpartij toont niet aan dat verzoeker, in geval van een terugkeer naar Afghanistan geen risico loopt het slachtoffer te zijn van zulke bedreigingen, misbruiken en vervolgingen.

De verzoeker heeft met de taliban geweigerd te werken. Er bestaat een reële risico voor hem.

"In areas where AGEs exercise effective control over territory and the population, they are reported to use a variety of mechanisms to recruit fighters, including recruitment mechanisms based on coercive strategies. Persons who resist recruitment, and their family members, are reportedly at risk of being killed or punished.²"

Als het geloofwaardigheid examen die normaal gezien wordt uitgevoerd een noodzakelijk etappe is om na te komen of de verzoeker bescherming zou moeten krijgen, is het ook belangrijk te vermijden dat het de vraag zelf verhuult. In het geval dat er een twijfel bestaat over de werkelijkheid van sommige feiten of over de oprechtheid van de verzoeker, stelt de uitdrukking van deze twijfel de verwerende partij niet vrij van zich af te vragen in fine over het bestaan van een vrees voor vervolging van de verzoeker.

De verwerende partij heeft geen aandacht aan alle verklaringen van de verzoeker besteden zoals hieronder verder wordt uiteengezet.

Verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven. Er dient hem het voordeel van twijfel verleent worden en er zijn voldoende elementen om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Inderdaad, zijn verklaringen zijn eenduidig, van goede trouw en komen overeen met de beschikbare informatie. Ze zijn spontaan en duiden een persoonlijke ervaringen aan. Zijn verklaringen bevestigen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft ten aanzien van de taliban.

Met oog op de subsidiaire bescherming status, indien Uw Raad toch zou oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus beoordeelend dat er geen band gemaakt kan worden tussen één of meer van de gronden van vervolging overeenkomstig artikel 1A van het verdrag van Genève en de ingeroepen vrees van verzoeker dan hoeft hem de subsidiaire bescherming toegekend worden wegens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Een asielzoeker wie niet aannemelijk zou maken dat hij, persoonlijk en wegens zijn ras, zijn godsdienst, het behoren tot een bepaald sociaal groep, zijn politieke overtuigingen en/of zijn nationaliteit, een gegronde vrees voor vervolging heeft in zijn land van herkomst, wel in aanneming kan komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in geval er zwaarwegende gronden bestaan "om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst; of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade en die geen beroep tot bescherming kan of wil doen op zijn eigen autoriteiten omwille de risico tot het lopen van dergelijke schade.

De ernstige schade meer bepaalt in de paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zijn: - doodstraf of executie, of, - foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst.

In casu, heeft de verzoeker een vrees om vervolgd te zijn door de taliban. In het bijzonder vreest hij doodstraf/executie en onmenselijke of vernederende behandelingen door taliban.

Op een individuele basis, bestaat er een hoge risico, voor de verzoeker, om slachtoffer te worden van geweld, meer nog om gedood te worden omwille van zijn werk zonder een doeltreffend hulp van de autoriteiten te kunnen vraag. Deze handelingen zijn gemakkelijk beschouwd als onmenselijke en vernederende mishandelingen omwille hun ernst, die kunnen grond zijn van het artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Betreffend het toepassing van het artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, wenst de verzoeker de nadruk leggen op de huidige veiligheidssituatie in de provincie Wardak.

De bestreden beslissing oordeelt echter dat "er voorburgers in de Behsud-districten van de provincie Wardak actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet gebaseerd is op een correcte analyse van de feitelijke situatie van zijn regio.

In tegenstelling met de bewering van de verwerende partij, blijkt uit beschikbare informatie dat verzoeker een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar zijn regio, omwille van de algemene onveiligheidssituatie en de onmacht van de Afghaanse Staat hem te beschermen tegen de terreuraanslagen gepleegd door militieleden.

Op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet:

"§2. Ernstige schade bestaat uit: c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Het artikel 3 EVRM luidt als volgt : "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. » Deze wetsbepaling vereist dat een grondige onderzoek moet worden uitgevoerd betreffende situatie van de

verzoeker in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. (EVRM MSS t. België en Griekland, 21 januari 2011 ; Y t. Rusland, 4 december, 2008 ; Saadi t. Italië, 28 februari 2008; Vilvarajah en anderen t. het Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991 ; Cruz Varas en Andere c. Zweden, 20 Maart 1991). Het artikel 3 EVRM komt overeen met alinea b) van het artikel 48/4, §2). (RVV n° 128 564, n° 128 540, n° 128 565 dd 2 september, 2014).

Er zij op gewezen dat het artikel 3 EVRM in samenhang met artikel 1, bepaalt dat lidstaten maatregelen moeten nemen om te voorkomen dat mensen onder hun jurisdictie « ne soient soumises à des tortures ou des traitements inhumains ou dégradants, même administrés par des particuliers » (EVRM, 3.9.98, § 22 ; Arrest Chahal t. Royaume-Uni, 15.11.96; EVRM, 29.4.97, req. 24573/94, H.L.R. t. Frankrijk ; het bovengenoemde arrest bepaalt dat « en raison du caractère absolu du droit garanti la Cour n'exclut pas que l'article 3 trouve aussi à s'appliquer lorsque le danger émane de personnes ou de groupes qui ne relèvent pas de la fonction publique » (§40)).

De Raad van State heeft beoordeeld in een arrest n° 96.643 dd. 19 juni 2001, dat het artikel 3 EVRM « impose aux Etats parties à la Convention le devoir, non seulement de ne pas violer le droit protégé par cette disposition, mais aussi de prévenir les violations de ce droit » (R.S., n° 96.643, 19 juni 2001, Adm. Publique, 09/2001, 154-155).

In casu, op een individuele basis, bestaat er een hoge risico, voor de verzoeker, om slachtoffer te worden van geweld in de zin van het artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie, in het arrest Diakité, omschrijft de notie internationaal of binnenlands gewapend conflict als « een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.3»

Betreffende het artikel 15, c), van het Richtlijn 2011/95/UE (vroeger Richtlijn 2004/82/CE), omgezet in Belgisch recht door het artikel 48/4, §2, c), van de wet van 15 december 1980, in haar arresten Elgafajien Diakité, wijst het Europees Hof van Justitie erop dat « hoe meer de verzoekers eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming » (Elgafaji, §39 ; Diakité, §31). (onzonderstreping)

Omtrent de veiligheidsituatie van Maidan Wardak, kunnen we lezen dat :

April 2017 "Kabul and Sar-i-Pul provinces shared four attacks each while there were three attacks each in Baidar, Laghman, Logar, Parwan and Zabul province. Two attacks each in Badakhshan, Baghlan, Kapisa, Khost, Kunar and Samangan and one each in Badghis, Farah, Ghor; Maidan Wardak and Paktia provinces.» 4 Mei 2017 : « Five attacks happened each in Laghman and Maidan Wardak provinces, four each in Jawzjan and Kunduz, three each in Badghis, Baghlan, Khost, Paktia, Paktika, Parwan, Samangan and Takhar, two each in Baidar, Ghor and Kapisa and one in Sar-i-Pul. » 5 Juni 2017 : « Of the total attacks, the most, 28, occurred in Faryab, 20 in Nangarhar, 15 in Helmand, 12 in Farah, eight each in Paktika, Uruzgan, Kandahar, six each in Ghazni, Herat, Jawzjan, five each in Kabul, Logar, Parwan, four each in Khost, Paktia, Zabul, three each in Kapisa, Nimruz, Sar-i-Pul, Takhar, two each in Baidar, Kunar, Kunduz, Maidan Wardak. Samangan and one each in Badakhshan, Baghlan and Laghman provinces.» 6

Overeenkomstig de rechtspraak Diakité en Elgafajien het Europees Hof van Justitie, zou de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus moeten krijgen met toepassing van het artikel 48/4, c), van de vreemdelingenwet van 1980.

3CJUE, Diakité, § 28.

4 "April saw Afghan conflict killing nearly 1,500», 06.05.2017, <https://www.pahwok.com/en/2017/05/06/april-saw-afghan-conflict-killing-nearly-1500>. stuk 3.

"3,000 people suffered casualties in May attacks », 5.06.2017, <https://www.pahwok.com/en/2017/06/05/3000-people-suffered-casualties-may-attacks>, stuk 4.

6 "Juneattacksleave over 1,600 killed&wounded in Afghanistan», 04.07.2017, <https://www.Daihwok.com/en/2017/07/04/iune-attacks-leave-over-1600-killed-wounded-afahanistan>. stuk 5.

Inderdaad, is het geweld die vandaag plaats vindt in Wardak zodanig dat de verzoeker, als hij naar zijn land van herkomst terug gestuurd zou worden, het risico zou lopen om aan onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van de Europese Conventie blootgesteld te worden.

Als gevolg, gelet op het feit dat er momenteel nog steeds een gewapend conflict plaats vindt in Wardak, valt de verzoeker onder de condities om van de subsidiaire bescherming te genieten in overeenstemming met artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet van 1980.

Door de tegenovergestelde beslissing te nemen maakt de verwerende partij een manifeste appreciatie fout

2) De bestreden beslissing schendt ook artikelen 1 tot 4 van de wet van betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omwille van de onvoldoende.

inadequate motivering en manifeste fout, en ook het algemene beginsel van behoorlijke bestuur en de zonaplicht. Hetgeen betekent een eerlijk administratieve procedure.

Meneer K. (...) meent dat de motivering betreffende de weigering tot toekenning van de vluchtelingstatus en/of de subsidiaire bescherming onvoldoende is.

- Vooreerst, volgens de tegenpartij : "uw verklaringen met betrekking tot uw asielrelaas grondig wijzigt op het CGVS t.o.v uw eerdere verklaringen op DVZ.

In dit verband kan worden vastgesteld dat de tegenpartij geen rekening met de verklaringen van de verzoeker heeft gehouden. Bij het begin van zijn gehoor op CGVS heeft Meneer K. (...) de problemen met zijn verklaringen op DVZ vermeld. Inderdaad, heeft hij met zijn raadsman fouten geconstateerd.

(...)

Bovendien, wil graag de verzoeker benadrukken op het feit dat zijn broer een gehandicapt person is. Bijgevolg zijn de vermeende verklaringen gedaan op DVZ niet mogelijk.

In tegenstelling tot wat het CGVS verder beweert, is het hoogst aannemelijk dat hij bij DVZ verzoeker de gelegenheid niet kreeg om alle belangrijke elementen van zijn verhaal uit te leggen.

De verzoeker legt uit dat, zoals veel asielaanvragers, wordt zijn vragenlijst niet gelezen en dat hij werd verplicht om de vragenlijst te ondertekenen zonder herlezing. Veel mensen klagen over deze omstandigheden, hetgeen begrijpelijk is.

Eindelijk, moet worden geconstateerd dat de opmerking van CGVS omtrent tegenstrijdigheid tussen de vragen lijst op DVZ en verklaringen op CGVS, vaak aangehaald is. Indien dit document een processtuk is, mag niet uit het oog worden verloren dat het gehoor (op DVZ) plaatsvindt in slechte omstandigheden (haastig, met lawaai, meer personen in een zelf kantoor, soms geen herlezing, zonder advocaat,...)

Op dit moment, hebben de asielaanvragers nog geen contact met een advocaat gehad. Ze zijn dus niet bewust van het belang van dit vragenlijst in hun procédure en het belang van een herlezing. Veel asielaanvragers rapporteren fouten na herlezing met hun advocaat of met hun sociale medewerker aan het begin van het gehoor.

Bovendien, gezien het belang van deze vragenlijsten in de asielaanvraag, plaatsen we vraagtekens bij de toepassing van de rechtspraak SALDUZ van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de asielprocedure. Deze rechtspraak wordt in correctionele zaak toegepast en eist dat een advocaat aanwezigheid moet zijn gedurende het hele gehoor.

We zijn van mening dat : aangezien de bijstand van een advocaat voorzien is op het gebied van asiel, kunnen afgelegd verklaringen zonder advocaat en zonder controle op DVZ niet tegenworpen aan de asielaanvraag. Het is een schending van artikel 6 EVRM en schending van het recht op een eerlijk proces.

Toch, zelfs indien dit beginsel niet kan toegepast worden op het gebied van asiel, dienen de asiel instantie bijzonder flexibel zijn betreffende het inhoud van deze vragenlijsten.

De nationale instantie kunnen niet vergeten dat de omstandigheden van het gehoor op DVZ helemaal niet ideale zijn en dat fouten en misverstanden vaak werden gerapporteerd door asielaanvragers. Het komt ook voor dat er fouten op het bijlage 26 bestaan (identiteit van de betrokkene, geboortedatum of aankomstdatum).

Meneer K. (...) heeft op CGVS uitgelegd dat hij onder druk op DVZ was. Hij heeft in het bijzonder geklaagd over de slechte vertaling en verkeerd begrip met de tolk.

Op grond van deze situatie en met een zekere omzichtigheid, moet de beweerde tegenstrijdigheid worden beoordeelen. In casu, moet dit opmerking eenvoudig buiten beschouwing worden gelaten.

- Volgens de wederpartij, heeft de verzoeker inconsistente en tegenstrijdige verklaringen afgelegd over de bedreigingen die hij heeft ontvangen.

Verzoeker betwist dat besluit en stelt dat hij veel détails over deze gebeurtenis heeft gedaan.

Bij ieder bezoek in zijn garage vragen de taliban om hun auto en moto te maken. Ze zijn vier keer gekomen. De derde keer hebben ze gesproken over wapens dat ze zouden stockeren in zijn garage. Ze hebben gevraagd om een bom onder een auto van de politie te plaatsen.

De derde keer werd de verzoeker ernstig mishandeld door Taliban. Vanaf dat moment wilde hij niet meer bij zijn garage werken. Zijn vader heeft gezegd om niet terug te gaan naar de garage maar hij had geen andere keuze. Na de vierde bezoek heeft zijn vader zijn mening gewijzigd.

De politie kwam bij zijn garage om politie wagen te repareren. Ze hadden vertrouwen in verzoeker. Taliban waren op de hoogte van de banden tussen verzoeker en de politie.

Bijgevolg wisten ze dat er geen risico bestond dat de garage van de verzoeker zou worden gecontroleerd. Dit is de reden waarom ze hebben de verzoeker gekozen om hun wapens te stockeren.

Meneer K. (...) heeft een vrees om mishandeld en vermoord te worden door Taliban omdat hij heeft geweigerd met hen te werken. Verzoeker heeft wel een klacht bij politie ingediend maar hij heeft geen hulp gekregen. Zoals de andere burgers heeft verzoeker geen vertrouwen in de overheid. De autoriteiten zijn niet in staat een doeltreffend bescherming te verlenen.

Er moet dus geoordeeld worden dat verzoeker zijn problemen wel op een heel geloofwaardige manier heeft verteld.

- Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker slaagt "er evenmin in een persoonlijk vrees of risico aan te tonen tijdens zijn gehoor op het CGVS" (vrees om als Hazara het slachtoffer te zullen worden van vervolging in Afghanistan), volhardt de verzoeker in zijn verklaringen. Inderdaad, als Hazara, is hij een bijzondere doelwit voor Taliban. Dit is ook de redenen waarom de taliban hem hebben gekozen.

Het is genoegzaam bekend dat Hazara een vervolgd etnische groep is.

« Répartis entre l'Afghanistan, l'Iran et le Pakistan, les Hazaras, qui seraient entre 4 et 5 millions, pratiquent majoritairement l'islam chiite. Un culte de plus en plus difficile à exercer depuis le départ des troupes de l'Otan en Afghanistan et l'ascension fulgurante de l'organisation État islamique (EI).

Les persécutions sont nombreuses, notamment depuis le ralliement de plusieurs milices islamistes à l'EI.⁷ »

« De Taliban hebben nadrukkelijk afstand genomen van de aanslag gisteren in Kaboel die zeker 80 mensenlevens heeft geëist. De aanslag werd vrijwel onmiddellijk opgeëist door ISIS. Volgens de Taliban is ISIS erop uiteten "burgeroorlog uit te lokken".

De aanslag was gericht tegen de Hazara, een sjiïetische minderheid in Afghanistan. Dat de Taliban het nu opnemen voor de Hazara is tamelijk ironisch: tijdens het bewind van de Taliban werden de Hazara zwaar gediscrimineerd en soms zelfs vervolgd.⁸ »

« The security environment is worsening for all Afghans in the face of an intensifying insurgency. However, these targeted attacks on Shia Hazaras underscore their increasing vulnerability, even in big cities under firm government control. Over the past three years, insurgents have successfully targeted Hazaras traveling on rural roads for kidnap or killing.⁹ »

⁷<http://www.slate.fr/story/112031/decapitee-9-ans-symbole-persecution-hazaras-afghanistan> - stuk 6

⁸<http://www.krapuul.nl/politiek-blog/2592046/taliban-distantieren-zich-van-aanslag-in-kaboel/> - stuk 7

⁹<https://www.hrw.org/news/2016/10/13/afghanistans-shia-hazara-suffer-latest-atrocity> - stuk 8

« Afghanistan : les Hazaras face à la menace talibane. A la suite du soutien qu'ils ont apporté à la coalition menée par les Etats-Unis, les Hazaras sont soumis à l'hostilité des talibans et à celle des deux principales communautés ethniques les Tadjiks et les Pachtouns¹⁰, »

Uit COI FOCUS van het administratief dossier, blijkt uit dat :

(...)

Op grond van het voorafgaand luidt de conclusie dat er in Afghanistan een gegronde vrees bestaat voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. In geval van terugkeer zal Meneer K. (...) geen toegang tot bescherming tegen vervolging genieten.

De motivering van de bestreden beslissing omtrent de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas is niet passend. De bestreden beslissing gaat uit van een appreciatiefout.

Verzoeker heeft zijn relaas op een zeer spontaan en gedetailleerde wijze afgelegd. Zijn asielrelaas overeenstemt met de algemene informatie. Verzoeker is oprecht en geloofwaardig. Hij vraagt dat artikel 48/6 hem toegepast wordt.

- Betreffend de situatie in Maidan Wardak gaat de verzoeker niet akkoord met de motivering van de tegenpartij. Zoals werd hierboven vermeld, is in zijn regio heel recent aanslagen gepleegd.

Het is een duidelijke aanwijzing dat de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is en het risico op het lijden van ernstige schade reële is.

In geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, loopt de verzoeker een reële risico om slachtoffer van een van deze aanvallen te worden. De bestreden beslissing maakt dus duidelijk een foutieve interpretatie van de veiligheidssituatie in zijn regio door geen rekening te houden met objectieve informatie verzameld door het CGVS zelf.

Het is dus duidelijk dat de bestreden beslissing een onvolledige lezing maakt van het COI Focus wat betreft de veiligheid in Maidan Wardak. Men moet vaststellen dat de conclusie van de bestreden beslissing moeilijk te verenigen is met de inhoud van het COI Focus waarop de beslissing zou zijn gebaseerd.

Uit de COI Focus, blijkt uit dat :

"According to Afghanistan Research and Evaluatrica, since 2008 the Taliban has significantly destabilised the province, resulting in several areas becoming inaccessible to government officials(p. 5/15)

"According to the United Nations High Commissioner for refugees (UNCHR), in September 2015 WArdak was in a state of permanent instability. The security situation in the summer of 2015 was tense with several security incidents, including improvised explosive (p. 5/15)

(...)

Artikel 62 van vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, verplicht CGVS te motiveren door rekening houdend met de situatie van de verzoeker, de omstandigheden in het land van herkomst en de in het administratief dossier overgelegde documenten Het beginsel van goed bestuur verplicht de autoriteiten zich op de hoogte te stellen alvorens een besluit te nemen.

De Raad Van State heeft het zorgplicht omschreven als: « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause¹²; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision »¹³; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier; afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce u»

Om al die redenen schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht Zou Uw Raad oordelen dat het niet over voldoende informatie beschikt om een internationale bescherming te verlenen (de volgende delen zijn een poging om die informatie te verschaffen) dan moet de bestreden beslissing vernietigd worden omwille van de schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 1 à 3 van de wet van 29 juli 1991 en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Teneinde, werd er al door Ulw Raad beoordeelt dat: «il peut être exigé, dans le cadre de cette procédure, que le demandeur d'asile produise à l'appui de sa demande des récits constants et dépourvus de contradictions de nature à en ruiner la crédibilité; que les contradictions et incohérences relevées par l'autorité compétente doivent être d'une importance telle qu'elles ne sont pas raisonnablement explicables » (CE, 15 décembre 2009, n°198.949). Wat niet het geval was in casu.

Bijgevolg, meent de verzoeker dat de beslissing van CGVS is niet voldoende en niet adequate gemotiveerd."

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.4.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat zij problemen heeft met de taliban. De verzoekende partij verklaart dat zij vanaf de leeftijd van vijftien jaar oud tot aan haar vertrek uit Afghanistan in een garage gewerkt heeft. De verzoekende partij vervolgt dat de politie ook bij haar klant was waardoor ze soms ook de voertuigen van de politie herstelde. Volgens de verklaringen van de verzoekende partij werd zij op een dag gedwongen om de voertuigen van talibanleden te herstellen. In totaal kwam de taliban drie keer naar de garage waar de verzoekende partij werkzaam was. Twee dagen nadat ze voor de derde keer naar de garage waren geweest, kwam de taliban nog eens langs. De verzoekende partij verklaart dat ze toen niet werkte. Hierop besloot de verzoekende partij het land te verlaten. Ze geeft aan dat ze twee dagen later vertrokken is. De verzoekende partij geeft ook aan dat ze Hazara is.

Om haar relaas te staven brengt de verzoekende partij haar taskara bij. Haar taskara heeft betrekking op identiteitsgegevens die *in casu* niet betwist worden. Met betrekking tot de kern van haar vluchtrelaas brengt de verzoekende partij geen documenten bij. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij onvoldoende aannemelijk maakt dat er in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging bestaat, omdat:

“Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u uw verklaringen met betrekking tot uw asielrelaas grondig wijzigt op het CGVS t.o.v. uw eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw broer verschillende ruzies met de taliban had omwille van het feit dat de taliban wapens bij u kwamen stockeren en dat uw broer op een dag vermist raakte, waarna uw vader besliste dat het beter was voor u om het land te verlaten (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS vermeldt u uw broer geen enkele keer bij het uiteenzetten van uw problemen. Gevraagd of uw broer ooit iets overkomen is, zegt u dat er niets is gebeurd met hem (CGVS, p. 12). Gevraagd of uw problemen iets te maken hebben met uw broer, zegt u van niet (CGVS, p. 3). U wordt geconfronteerd met deze discrepantie in uw verklaringen, maar u zegt louter daarover niets te hebben gezegd en legt de schuld bij de tolk (CGVS, p. 3). Dit kan niet overtuigen, temeer daar u op een ander moment op de DVZ nogmaals verklaarde dat uw broer sinds vier maanden voor uw vertrek vermist is (verklaring DVZ, p. 7). Verder maakt u op het CGVS initieel, wanneer u wordt gevraagd om uw problemen zo volledig mogelijk, en gebruiken makend van alle tijd die u wil, uit te leggen, eveneens geen melding van het feit dat u wapens moest stockeren voor de taliban (CGVS, p. 12). Wanneer u geconfronteerd wordt met uw eerdere verklaringen, zegt u opnieuw louter dat u dat niet hebt gezegd (CGVS, p. 12).

Verder legt u inconsistente en tegenstrijdige verklaringen af over de bedreigingen die u zou hebben ontvangen. U verklaart vier keer te zijn bezocht door de taliban in uw garage, waarbij u de laatste keer zelf niet aanwezig was (CGVS, p. 15). U wordt gevraagd wat de taliban bij ieder bezoek tegen u hebben gezegd (CGVS, p. 12, p. 14, p. 16), waarbij u zegt dat ze u de eerste twee keren vroegen om hun auto en moto te maken. Zij zouden niets anders hebben gezegd (CGVS, p. 12, p. 14 en 15). De derde keer zeiden ze dat ze “dingen” zouden brengen (CGVS, p. 16). Gevraagd naar hun exacte woorden zegt u dat ze zouden hebben gevraagd wat u er van vond dat zij “zaken, wapens” zouden stockeren in uw garage (CGVS, p. 16). Vervolgens zeiden ze dat u hun eisen moest respecteren en dreigden ze met

maatregelen indien u iets aan de overheid zou zeggen, waarna ze vertrokken (CGVS, p. 16). De vierde keer dat de taliban kwamen was u niet in de garage. Volgens de burens zouden ze gewoon terug zijn weggegaan nadat ze hen vroegen waar u was (CGVS, p. 15). Echter, wanneer u op een ander moment wordt gevraagd of u bedreigingen van de taliban hebt ontvangen, zegt u dat ze u vroegen om een bom onder een auto van de politie te plaatsen (CGVS, p. 16). Nochtans werd gevraagd exact te verwoorden dat de taliban tegen u zeiden de drie keren dat u contact met hen had, waarop u geen enkele melding maakte van het plaatsen van een bom in een overheidswagen. Ook op de DVZ maakte u hier geen melding van (vragenlijst CGVS, vraag 5). Dat u dit dan plotseling aanhaalt roept vragen op. Later wordt u opnieuw gevraagd of u ooit persoonlijk door de taliban werd bedreigd, waarop u repliceert dat, wanneer ze u vroegen om wapens en ander materiaal in uw garage te stockeren, er eigenlijk werd bedoeld dat ze dit in een politieauto gingen steken, wat maar weinig weet te overtuigen (CGVS, p. 17). Gevraagd om meer duiding hierbij, zegt u dat u dacht dat de taliban misschien nog een keer zouden komen en u vragen om dit te doen (CGVS, p. 17). Gezien hierbij niet duidelijk is of de taliban dit u daadwerkelijk hebben gevraagd of niet, zegt u dat u dacht dat, als ze eerst vroegen om de wapens te stockeren, ze u zouden vragen om dat te doen (CGVS, p. 17). Gevraagd of de taliban u ooit op een andere manier bedreigd heeft, zegt u dat ze dat niet hebben gedaan maar dat het feit dat de taliban naar de garage kwam, een bedreiging was. Als de overheid zou weten van uw werk voor de taliban, zouden ze u ernaar vragen (CGVS, p. 19). Later zegt u dat de taliban wel hebben gezegd dat de wapens tegen de overheid gebruikt zouden worden en dat u niet weet hoe (CGVS, p. 18). Geconfronteerd met het feit dat u eerder niets zei over het feit dat de taliban gezegd zouden hebben dat de wapens tegen de overheid gebruikt zouden worden, zegt u louter dat iedereen wist dat het gebruikt zou worden tegen de overheid (CGVS, p. 18). Deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen doet twifelen aan de geloofwaardigheid van uw problemen in Afghanistan.

Bij het uiteenzetten van uw problemen in Afghanistan, zegt u dat de taliban tijdens hun derde bezoek aan uw garage u sloegen en u dwongen om hun auto te repareren, waarna uw vader u zei om niet terug te gaan naar de garage. U zei dat u geen andere job had en dat u geen andere keuze had dan te blijven werken (CGVS, p. 12). Wanneer later echter gevraagd wordt waarom u bleef werken na drie bezoeken van de taliban aan uw garage, zegt u, in strijd met uw voorgaande verklaringen, dat uw vader u, zelfs na het derde bezoek van de taliban, zou gevraagd hebben om te blijven werken en gezegd dat de taliban u niets zouden doen. Pas toen de taliban voor de vierde keer naar uw winkel kwamen zei uw vader dat u moest stoppen met werken (CGVS, p. 17). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt verder uw geloofwaardigheid met betrekking tot uw voorgehouden problemen in Afghanistan.

Overige ongerijmdheden in uw asielrelaas verhinderen nog verder enig geloof aan uw ingeroepen moeilijkheden met de taliban te kunnen hechten.

Zo verklaart u dat u de auto's van de taliban niet wou repareren omdat u in gevaar zou zijn als de overheid ervan zou weten (CGVS, p. 12). Vervolgens verklaart u zelf naar de politie te zijn gestapt na het tweede bezoek van de taliban aan uw garage (CGVS, p. 20). Gevraagd waarom de politie zou denken dat u met de taliban samenwerkte als u hen had gecontacteerd in verband met uw problemen met de taliban, geeft u de weinig overtuigende verklaring dat, als de politie zou zien dat u de auto's van de taliban had gerepareerd, zij zouden zien dat u al contact had gemaakt met de taliban (CGVS, p. 20). Bovendien valt dit moeilijk te rijmen met uw eerdere verklaring, nadat u gevraagd werd wat u gedaan had nadat de taliban reeds voor de derde maal naar uw garage waren gekomen, dat u niets had gedaan omdat de politie in de regio slechts met vijf agenten zijn en u noch zichzelf kunnen beschermen (CGVS, p. 16).

Verder wordt u gevraagd waarom de taliban de wapens in uw garage stockeerde, waarop u zegt het ook niet te weten (CGVS, p. 12). Opnieuw gevraagd waarom de taliban wapens bij u wilden stockeren, zegt u dat de taliban zeiden dat de politie de wapens zo niet zou controleren (CGVS, p. 18). Gezien de taliban volgens uw verklaringen wel degelijk op de hoogte was van het feit dat u de wagen van de politie repareerde (CGVS, p. 18), is dit weinig aannemelijk."

Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat de bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot het vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas alsook pertinent en correct zijn.

De Raad benadrukt dat het in beginsel aan verzoeker toekomt om voormelde vaststellingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich in het verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van haar vrees voor vervolging, het volharden dat haar verklaringen eenduidig, spontaan en van goede trouw zijn en het minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal. Hiermee kan zij de motivering in de bestreden beslissing echter niet weerleggen, noch in een ander daglicht stellen.

Met betrekking tot de tegenstrijdige verklaringen van de verzoekende partij tussen hetgeen zij verklaard heeft op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wijst de Raad op hetgeen wat volgt. Er mag worden verwacht dat de verzoekende partij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over het verzoek om internationale bescherming, van bij het begin van de procedure in vertrouwen neemt door minstens alle essentiële elementen uit haar vluchtrelaas op te sommen. Het standpunt van de verzoekende partij dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet de gelegenheid zou hebben gekregen om alle gebeurtenissen uiteen te zetten kan niet worden bijgetreden. Uit het verslag blijkt immers dat haar werd gevraagd of zij nog iets wenste toe te voegen, maar dat zij dit niet nodig achtte (stuk 14, Vragenlijst CGVS, 20 februari 2016, vraag 7). Uit niets blijkt dat zij zich tot de meest recente gebeurtenissen diende te beperken. Aangezien haar verklaringen blijken het verslag in het Dari aan haar werden voorgelezen (*Ibid, in fine*), kan zij niet worden gevolgd waar zij beweert dat zij door de tolk zou zijn misleid. De verschillen tussen de verklaringen gedaan op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen betreffen ook geen vertaalfouten. Het gaat om een ander vluchtrelaas. Op de Dienst Vreemdelingenzaken werkte de verzoekende partij samen met haar broer, is het de broer van de verzoekende partij die ruzie kreeg met de taliban omdat ze niet wilden dat er wapens bij hen gestockeerd werd. Uiteindelijk is het ook de broer van de verzoekende partij die vermist is. Op het Commissariaat-generaal verklaart de verzoekende partij daarentegen dat haar broer niet werkt omdat hij gehandicapt is. Voorts verklaart de verzoekende partij uitdrukkelijk dat haar broer nooit iets is overkomen. Voormelde tegenstrijdige verklaringen zijn niet het gevolg van vertaalfouten van de tolk, maar betreffen fundamentele wijzigingen van de verzoekende partij in haar vluchtrelaas. In het verzoekschrift beklemtoont de verzoekende partij nogmaals dat haar broer gehandicapt is, maar brengt hiervan geen begin van bewijs bij. Het feit dat de verzoekende partij ter gelegenheid van het opmaken van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd bijgestaan door een advocaat, houdt niet in dat de administratieve procedure niet eerlijk zou zijn verlopen. Daarenboven legt er geen enkele wettelijke bepaling op dat de verzoekende partij reeds vanaf het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken dient bijgestaan te worden door een advocaat. Zelfs indien de verzoekende partij zich zou hebben beperkt tot de grote lijnen, mag van haar toch worden verwacht dat zij de meest ingrijpende vervolgingsfeiten aanbrengt. *In casu* blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij een heel ander vluchtrelaas heeft verteld op de Dienst Vreemdelingenzaken dan op het Commissariaat-generaal, zoals reeds hoger aangegeven wordt. Tot slot kan uit de stukken van het administratief dossier niet worden afgeleid dat het opstellen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken vaak gebeurt onder slechte omstandigheden, zoals de verzoekende partij in haar middel betoogt.

Waar de verzoekende partij pleit voor de toepassing van de zogeheten Salduz-rechtspraak van het EHRM in asielzaken, wijst de Raad erop dat deze rechtspraak enkel betrekking heeft op het eerste politieverhoor van een verdachte in een strafzaak en dus niet kan worden veralgemeend naar asielzaken (EHRM, 27 november 2008, Salduz v. Turkije (GK), §55).

De Raad merkt verder op dat uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet kan worden afgeleid dat de situatie in Afghanistan dermate ernstig is dat de verzoekende partij louter door haar etnische afkomst als Hazara of haar sjiitische geloofsovertuiging dreigt te worden vervolgd. Groepsvervolging van sjiieten of Hazara blijkt niet. Het loutere gegeven een sjiitische Hazara te zijn, volstaat aldus op zich niet om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen.

De Raad benadrukt verder dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en

ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Dit blijkt evenwel niet uit de landeninformatie die wordt aangereikt door beide partijen.

In de richtlijnen van UNHCR inzake Afghanistan van 30 augustus 2018 (p. 96), waarnaar wordt verwezen in de aanvullende nota van de verwerende partij, kan worden gelezen dat personen die behoren tot een etnische minderheidsgroep in Afghanistan, zoals Hazara, een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben doch dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak (*"depending on the individual circumstances of the case"*).

De verzoekende partij dient aldus concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aan te reiken waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van haar etnische afkomst als Hazara of haar sjiitische geloofsovertuiging dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke daar hij enkel verwijst naar louter algemene informatie, in het bijzonder persartikelen, die geen betrekking heeft op zijn persoon, hetgeen geenszins volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Gelet op wat voorafgaat kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerdde problemen, zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel.

2.4.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt (...) van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, (...), terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 (...).

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

(...)

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

De Raad herinnert aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt door rechtspraak van het Hof. In dit opzicht heeft het Hof met name geoordeeld dat *"Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan*

ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Het gegeven dat het Hof verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) “*volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het Hof in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “Elgafaji” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt:

In het administratief dossier bevinden zich de volgende rapporten:

- COI Focus “Security situation in Wardak province” van 25 april 2017
- COI Focus, “Afghanistan-corruptie en valse documenten” van 27 juni 2013.

Middels een aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 29 oktober 2018 brengt de verwerende partij de volgende rapporten bij:

- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation” van december 2017
- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation - Update” van mei 2018
- EASO Country Guidance “Afghanistan – Guidance note and common analysis” van juni 2018
- UNHCR Eligibility “Guidelines for assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018.

In de bestreden beslissing wordt terecht aangegeven dat “*Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene*

veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.” Daar de verzoekende partij afkomstig is uit dorp Qashchaly gelegen in het district Hesa-e-Awal-e-Behsud van de provincie Maidan Wardak dient de situatie in het district Hesa-e-Awal-e-Behsud gelegen in de provincie Maidan Wardak onderzocht te worden. Met betrekking tot de veiligheidssituatie in voormelde regio wordt in de aanvullende nota terecht gesteld dat: “Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2017 in de gehele provincie 83 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.” Uit de EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation - Update” van mei 2018 en de EASO Country Guidance “Afghanistan – Guidance note and common analysis” van juni 2018 blijkt inderdaad niet dat burgers in het district Hesa-e-Awal-e-Behsud gelegen in de provincie Maidan Wardak louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zouden lopen. De artikelen waarnaar de verzoekende partij in het verzoekschrift verwijst doen geen afbreuk aan bovenstaande motieven, daar de artikelen en rapporten van de verzoekende partij van oudere datum zijn dan bovenstaande landeninformatie.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

In casu brengt de verzoekende partij geen dergelijke elementen bij. Op basis van voorgelegde bronnen blijkt niet dat het gegeven dat de verzoekende partij tot de Hazara etnie behoort, een verhoogde kwetsbaarheid in hogervermelde zin met zich meebrengt in het district Hesa-e-Awal-e-Behsud gelegen in de provincie Maidan Wardak. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat zij in vergelijking met andere burgers in het district Hesa-e-Awal-e-Behsud gelegen in de provincie Maidan Wardak over minder weerbaarheid beschikt om zich aldaar te beschermen of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen. De verzoekende partij toont niet aan dat haar persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat zij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat zij een groter risico loopt dan andere burgers in het district Hesa-e-Awal-e-Behsud gelegen in de provincie Maidan Wardak op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.5. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.6. Betreffende de verwijzing naar artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij, naast de hoger ongeloofwaardig bevonden vervolgingsfeiten, geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.7. Artikel 13 EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van artikel 3 EVRM aantoon

2.8. Uit wat vooraf gaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS